

РЕШЕНИЕ

№ 40040

гр. София, 15.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕД
ЧЛ

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **6888** по описа за **2026** година докладвано от съдия Златил Чолаков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на Д. П. Й., с ЕГН [ЕГН] срещу Решение № 1208 от 07.04.2026 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 23-ти състав, постановено по АНД № 7062 по описа на същия съд за 2025 г. С обжалваното решение е изменено Наказателно постановление № 24-4332-031341/03.04.2024 г., издадено от началник група към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) за нарушение на чл. 103 ЗДвП на жалбоподателя са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 200 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца, като районният съд е намалил глобата на 130 лв., а срока на лишаването от право на управление - на 3 месеца.
В касационната жалба се излагат доводи за неправилност на решението поради нарушение на материалния и процесуалния закон и необоснованост. Твърди се, че нарушението и неговото авторство не са доказани по несъмнен начин, че АУАН и НП не съдържат достатъчно ясно и конкретно описание на деянието, както и че районният съд не е обсъдил всички възражения и противоречия в доказателствата. Поддържа се и несъразмерност на наложените наказания. Иска се отмяна на решението и на наказателното постановление, а при условията на евентуалност - връщане на делото за

ново разглеждане.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответната страна - началник-група в СДВР, отдел „Пътна полиция“, редовно призована, не се явява и не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба и счита, че решението на районния съд следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК и е процесуално допустима. Разгледана по същество, в пределите на касационната проверка по чл. 218 от АПК, Административен съд - София град намира същата за НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

От фактическа страна районният съд е установил, че на 06.10.2023 г. около 21:47 часа Д. П. Й. управлявал товарен автомобил „Ф. Д.“, с рег. [рег.номер на МПС] , по [улица]в [населено място]. При приближаването му към кръстовището с [улица]полицейски служител от 09 РУ - СДВР подал сигнал за спиране с ръка, като полицейският автомобил бил със светлинна и звукова сигнализация. Й. не спрял, а продължил движението си по [улица]към [улица]. След последвал повторен светлинен и звуков сигнал автомобилът спрял на [улица]срещу бл. 963.

За установеното деяние бил съставен АУАН № AG767417 от 06.10.2023 г., в който са описани и други нарушения на ЗДвП. Въз основа на него е издадено Наказателно постановление № 24-4332-031341 от 03.04.2024 г. на началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което административнонаказателната отговорност на Й. е ангажирана единствено за нарушение на чл. 103 ЗДвП. Наложени са глоба 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП.

Софийски районен съд е приел, че нарушението е доказано от обективна и субективна страна, като е обсъдил събраните доказателства, включително показанията на актосъставителя, докладната записка на полицейския служител и дадените от жалбоподателя обяснения. Същевременно е намерил, че наложените в максимален размер наказания следва да бъдат намалени, като е отчел направеното от жалбоподателя признание относно поведението му при подадения сигнал за спиране.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

Пред касационната инстанция не са ангажирани доказателства от вида на посочените в чл. 219, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, опровергаващи направените от СРС фактически и правни изводи, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така както са установени от въззивната инстанция.

По делото са представени в оригинал процесните АУАН и НП.

Съгласно чл. 103 ЗДвП при подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. Неизпълнението на това задължение е санкционирано с разпоредбата на чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП.

В конкретния случай събраните пред районния съд доказателства установяват по несъмнен начин, че на касатора е бил подаден сигнал за спиране от полицейски служител, на който същият не се е подчинил, а е продължил движението си. Изводът на СРС се основава на съвкупната преценка на доказателствата по делото, включително показанията

на актосъставителя, докладната записка на полицейския служител, подал сигнала за спиране, както и обясненията на самия жалбоподател. Последният е признал пред районния съд, че след като полицейският автомобил пресякъл пътя му, го заобиколил и продължил движението си, като е обяснил поведението си със защитна реакция.

Правилно районният съд не е кредитирал обясненията на жалбоподателя в частта, с която се отрича извършеното нарушение, доколкото същите противоречат на останалите доказателства по делото. От събраните доказателства, преценени в тяхната съвкупност, се установява, че подаденият от полицейския служител сигнал за спиране е бил ясен и възприет от касатора, който въпреки това е продължил движението си. Това поведение обосновава извода за съзнателно неизпълнение на задължението по чл. 103 ЗДвП. Изложеното от него обяснение, че е действал поради защитна реакция, не опровергава установеното неподчинение, нито само по себе си обосновава наличието на обстоятелства, изключващи административнонаказателната му отговорност.

При така установената фактическа обстановка съдът намира за доказано осъществяването от обективна и субективна страна на състава на административното нарушение по чл. 103 ЗДвП.

Неоснователни са и възраженията за непълно и неясно описание на нарушението в АУАН и НП. И в двата акта са посочени датата, часът и мястото на деянието, управляваният автомобил, подаденият сигнал за спиране и последвалото неподчинение на водача. Посочено е и че той е продължил движението си до последващото спиране след повторен сигнал. Така описаните факти позволяват да се установят обективните признаци на нарушението по чл. 103 ЗДвП и не оставят неяснота относно административнонаказателното обвинение. Обстоятелството, че АУАН съдържа констатации и за други нарушения, не опорочава наказателното постановление, което е издадено само за неизпълнението на сигнала за спиране. Не се установява съществено нарушение на изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, ограничило правото на защита.

Неоснователно е и възражението за необоснованост на съдебното решение. Въззивният съд е обсъдил доказателствата, на които основава фактическите си изводи, и е посочил причините, поради които кредитира едни доказателствени източници, а не възприема останалите в противоречащата им част. В касационната жалба не са конкретизирани други съществени противоречия, останали извън тази преценка, които да обуславят различен резултат.

Относно размера на наложените административни наказания настоящият съдебен състав намира, че районният съд правилно е съобразил обстоятелствата, при които е извършено нарушението, и е намалил първоначално определените в максимален размер наказания на глоба от 130 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца. Към датата на извършване на нарушението разпоредбата на чл. 175, ал. 1 ЗДвП е предвиждала глоба от 50 до 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от един до шест месеца. С последвалото изменение на разпоредбата, в сила от 07.09.2025 г., за същото нарушение са предвидени наказания в точно определен размер - глоба от 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца. Новата правна уредба не е по-благоприятна по отношение на размера на глобата, определен от районния съд, и не обуславя изменение на обжалваното решение в тежест на касатора. При индивидуализацията на наказанията СРС обосновава е отчел като смекчаващо отговорността обстоятелство признатите от жалбоподателя факти относно поведението му при подадения сигнал за спиране. Неоснователно е и възражението за несъразмерност на наказанията с оглед липсата на

настъпили вредни последици, доколкото нарушението е формално и настъпването на такива последици не е елемент от състава му.

С оглед изложените мотиви обжалваното решение на СРС е правилно и не страда от пороци, които представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК. Касационната жалба е неоснователна, поради което следва да бъде оставена без уважение, а оспорваното решение на СРС - да бъде оставено в сила. В касационното производство не са заявени претенции за присъждане на разноски.

Водим от горното, и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо, АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София - град, XXIX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1208 от 07.04.2026 г., постановено по АНД № 7062/2025 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.